2. Ingen af parterne betaler omkostninger til den anden part.

Sagsøger godtgør Domstolen det beløb, som den har udlagt i anledning af den bevilgede fri proces.

Pescatore Mackenzie Stuart Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. oktober 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Fungerende formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 22. SEPTEMBER 1977 [1]

Høje Ret.

André Schertzer blev ansat ved De europæiske Fællesskabers Ministerråd den 1. juli 1963 i lønklasse B 2, 3. løntrin.

Den 1. juni 1964 blev han af Ministerrådet udstationeret til Europa-Parlamentet som generalsekretær for den politiske gruppe, »uden for grupperne«, der senere blev til Union démocratique européenne.

Da der ikke var nogen stilling på budgettet, fik han først en kontrakt som hjælpeansat og blev derefter midlertidigt ansat den 1. januar 1965 i henhold til en kontrakt, undertegnet af gruppens formand, og blev herved indplaceret i lønklasse A 3, 4. løntrin.

Dette vil sige, at han udskiftede en tjenestemandsstilling med alle de heraf følgende tryghedsgarantier med en usikker ansættelse, idet hans kontrakt som midlertidigt ansat i medfør af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte kunne bringes til ophør når som helst med et opsigelsesvarsel på tre måneder. Til gengæld rykkede han betydeligt op i lønklasserne, idet han uden udvælgelsesprøve gik fra kategori B til kategori A.

Risikoen, der således var forbundet med hans nye stilling, forhindrede ham dog ikke i at bryde broerne til Ministerrådet, hvorfra han blot var udstationeret, og han søgte om afsked som tjenestemand den 10. oktober 1966.

Herved gik det ham ilde. For allerede i april 1967 tilkendegav formanden for gruppen Union démocratique européenne over for Schertzer, at man havde til hensigt at opsige hans kontrakt med en frist på tre måneder. Imidlertid blev opsigelsen ikke gennemført denne gang, og Schertzer beholdt sin stilling.

1 — Oversat fra fransk.

Men det følgende år, nemlig den 12. marts 1968, meddelte gruppen Union démocratique européenne Schertzer ved anbefalet brev, at hans kontrakt var opsagt med tre måneders varsel. I henhold til artikel 47, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ville sagsøger fortsat oppebære sit vederlag i opsigelsesperioden, men sagsøger, der med øjeblikkelig virkning var blevet fritaget for tjeneste, blev personligt opfordret til at overlade sit arbejde til Bernasconi, et forhenværende medlem af den franske nationalforsamling, der ikke var blevet genvalgt i 1967.

I henhold til denne meddelelse skulle sagsøgers kontrakt udløbe den 11. juni 1968.

Men efter en henvendelse fra sin parlamentariske sekretær Borocco besluttede gruppen Union démocratique européenne at forlænge kontrakten indtil den 16. september 1968 for at kompensere for ferieperioder, Schertzer havde til gode fra de år, han havde arbejdet for den politiske gruppe.

Selv om dette var en usædvanlig fremgangsmåde, godkendte Parlamentets generalsekretær i en skrivelse af 10. juni 1968 denne forlængelse men anførte, at den alene kunne betragtes som en kompensation for de feriedage, som sagsøgeren ikke havde kunnet udnytte.

Den samme dato indgav Schertzer en administrativ klage til Parlamentets formand med henblik på, at denne skulle annullere beslutningen om at opsige kontrakten.

Denne klage besvarede Parlamentets formand den 24. juli 1968, men indskrænkede sig til at anføre, at den ikke skulle rettes mod ham, idet den myndighed, der var kompetent til at indgå og i givet fald opsige kontrakter med de ansatte ved en politisk gruppe, var formanden for den pågældende gruppe, i nærværende tilfælde altså formanden for gruppen Union démocratique européenne.

Endelig meddelte Parlamentets administration den 19. september 1968 Schertzer størrelsen af det beløb, han var berettiget til i udtrædelsespenge, og bekræftede over for ham, at hans kontrakt uigenkaldeligt udløb den 16. september.

Ikke desto mindre anlagde sagsøger den 9. oktober 1968 sag mod principalt Europa-Parlamentet, subsidiært mod den i artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte omhandlede myndighed, dvs. Parlamentets formand. Endelig og mest subsidiært og kun for så vidt som nødvendigt mod den politiske gruppe, Union démocratique européenne.

Skriftvekslingen afvikledes inden for de normale frister. Men sagens behandling blev udsat ved en kendelse afsagt af denne afdeling den 3. december 1969, idet sagsøgeren den 3. oktober s.å. havde indgivet anmeldelse om dokumentundertrykkelse til undersøgelsesafdelingen ved Tribunal de grance instance de Paris på grund af et spørgsmål om ægtheden af et brev, hvorved hr. de Lipkowski den 17. maj 1968 skulle have udsat afskedigelsen. Endvidere var der også den 18. november 1968 blevet indgivet anmeldelse mod Schertzer til anklagemyndigheden ved Tribunal de grande instance de Strasbourg for eftergørelse og dokumentfalsk.

Anden afdeling bestemte, at retsforhandlingerne kunne genoptages, når parterne havde fremlagt de afgørelser, der måtte resultere af de indgivne anmeldelser. Herefter gik der faktisk næsten otte år, uden at denne afgørelse blev efterkommet. Først i begyndelsen af indeværende år blev den mundtlige forhandling genoptaget, efter at sagsøgeren havde meddelt Domstolen, at han ikke ønskede sagen slettet af registret. Med hensyn til anmeldelsen mod Schertzer for eftergørelse og dokumentfalsk fremlagde denne en afgørelse, hvoraf fremgik, at sagen var blevet henlagt. Hvad angår Schertzer's anmeldelse om dokumentundertrykkelse fremgår det intetsteds af sagens akter, at den er blevet gjort til genstand for nogen efterforskning.

Dette er altså de omstændigheder, der ligger til grund for den betragtelige forsinkelse, hvormed nærværende sag nu behandles.

Det første spørgsmål er, hvem der er rette sagsøgte myndighed, og hvilken beslutning der sigtes til i sagsøgers påstand.

I denne henseende frembyder sagen særegne træk.

Skønt retssagen nemlig kun kan rettes mod den kompetente institution, dvs. Parlamentet, der efter artikel 52 i sit tjenestereglement skal repræsenteres af formanden, så fremgår det af en beslutning af 12. december 1962 fra Parlamentets præsidium, at beføjelserne i henhold til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, for så vidt angår de ansatte ved de politiske grupper udøves direkte af grupperne selv eller af den myndighed, som hver enkelt gruppe udpeger hertil. Derfor var det den politiske gruppe, Union démocratique européenne, der hertil havde udpeget sin formand, der var beføjet til at indgå og ophæve en kontrakt med en midlertidigt ansat.

Hvad angår den beslutning, der er genstand for nærværende sag, må det være beslutningen af 12. marts 1968, truffet af gruppens formand, idet Schertzer's kontrakt som midlertidigt ansat herved udtrykkeligt opsiges.

Det kan ikke dreje sig om skrivelsen af 24. juli 1968 fra Parlamentets formand, hvori denne meddeler sagsøger, at sagsøgers administrative klage ikke skulle rettes mod ham. Det kan heller ikke være brevet af 19. september s.å. fra Parlamentets administration til sagsøger.

Denne skrivelse indeholder ingen beslutning i egentlig forstand. Den er en gennemførelsesforanstaltning til den forudgående afskedigelse af 12. marts 1968 og indeholder alene en meddelelse til sagsøgeren om det beløb, han som følge af opsigelsen har til gode i udtrædelsespenge.

Det kan heller ikke antages, at institutionens forsætlige tavshed over for den administrative klage af 10. juni 1968 er en beslutning, eftersom Parlamentets formand besvarede klagen derhen, at den ikke skulle rettes til ham, og at han ikke var beføjet til at behandle den.

Jeg er dog af den opfattelse, at denne administrative foranstaltning har haft den virkning, at søgsmålsfristen på ny er begyndt at løbe, idet Parlamentets formand selv burde have videresendt klagen til den anfægtede beslutnings udsteder, dvs. til formanden for den pågældende politiske gruppe. Desuden havde sagsøger sendt en kopi af denne klage direkte til gruppens formand. Under disse omstændigheder ser jeg ingen grund til at beskæftige mig med de formalitetsindsigelser, som er fremsat af Parlamentets repræsentant, og jeg vil derfor koncentrere mit forslag til afgørelse om lovligheden af kontraktens opsigelse.

Jeg skal herved nærmere anføre følgende.

Skrivelsen af 19. september 1968 fra Parlamentets administration er ikke i sig selv en anfægtelig retsakt. Som anført, drejer det sig nemlig kun om en gennemførelsesforanstaltning til den oprindelige beslutning af 12. marts 1968, idet skrivelsens formål var at meddele sagsøger den dato, hvor hans kontrakt udløb som følge af kompensationen for de feriedage, han ikke havde taget.

Desuden har Schertzer ingen interesse i at anfægte lovligheden af denne angivelige beslutning, eftersom den forlængede opsigelsesperioden ud over de i de gældende regler foreskrevne tre måneder. Det var til hans fordel at have en betragteligt længere opsigelsesfrist.

Og det er netop grunden til, at Schertzer har anført følgende anbringender mod afskedigelsen af 12. marts 1968:

For det første inkompetence. Efter sagsøgerens opfattelse skulle afskedigelsesbrevet have været undertegnet af ansættelsesmyndigheden i Parlamentets navn og

ikke af formanden for en politisk gruppe. Men herved overser sagsøger, at ansættelsesmyndighedens beføjelser kan bortdelegeres, og hvor det som her drejer sig om ansatte ved de politiske grupper, er denne beføjelse udtrykkeligt blevet overdraget til hver enkelt af disse grupper ved beslutningen af 12. december 1962, der som nævnt blev truffet af Parlamentets præsidium.

Det var altså i henhold til denne delegation, at såvel ansættelseskontrakten som opsigelsesskrivelsen blev undertegnet af den daværende formand for gruppen Union démocratique européenne, som denne gruppe havde udpeget.

Dette forhold havde sagsøgeren ikke kunnet overse, da det fremgik af selve ansættelseskontrakten. Desuden henviste også Parlamentets formand til denne omstændighed i sin besvarelse af sagsøgers administrative klage af 10. juni 1968.

Andet anbringende:

Som andet anbringende anfører sagsøgeren, at opsigelsen ikke var begrundet; dette skulle være i strid med artikel 11 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, der henviser til vedtægtens artikel 25, hvorefter enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt mod en tjenestemand, skal begrundes. Dette anbringende finder jeg mere seriøst. Sagsøgte har her nøjedes med at anføre, at ved opsigelse af en midlertidigt ansats kontrakt på ubestemt tid er det tilstrækkeligt at henvise til opsigelsesfristen. Dette er dog utilfredsstillende. Selv om det antages, at Parlamentet som institution ikke skulle undersøge gruppen Union démocratique européenne's motiver til at opsige sagsøgers kontrakt, så mener jeg dog, at denne gruppe udtrykkeligt burde have begrundet en sådan beslutning. Selv om en sådan begrundelsespligt for midlertidigt ansattes vedkommende kun kan antages at foreligge i kraft af en analogi fra tjenestemandsvedtægtens regler, så mener jeg bestemt ikke, at denne forpligtelse kan udvandes til en blot og bar henvisning til opsigelsesfristen. Ganske vist befinder de ansatte ved de politiske grupper sig i en situation, der adskiller dem fra Parlamentets øvrige midlertidigt ansatte. De udvælges af grupperne selv, der består af nationale parlamentsmedlemmer fra ét og samme parti eller partier med beslægtet politisk holdning, hvorfor de hovedsagelig udvælges i overensstemmelse med gruppens ideologi. Dette er den afgørende faktor for deres ansættelse. Eksamener og faglig erfaring kommer først på andenpladsen i de af gruppen anvendte kriterier.

Heraf følger, at når gruppen ikke længere stoler på den ansattes loyalitet over for den politiske idé, kan gruppen selv eller den af den udpegede myndighed, i almindelighed dens formand, opløse kontraktsforholdet. Jeg synes dog ikke, at disse betragtninger, som det sagsøgte Parlament har fremhævet, er tilstrækkeligt grundlag for en afskedigelse uden nogen som helst begrundelse.

Jeg mener altså, at den manglende begrundelse må betragtes som en væsentlig mangel.

Tilbage står at undersøge anbringendet om magtfordrejning.

Først og fremmest må det være klart, at hverken de mundtlige løfter, som sagsøger havde modtaget fra visse medlemmer af Union démocratique européenne i maj 1968 eller brevet til sagsøger fra den daværende formand for gruppen, de Lipkowski, kan have bevirket, at afskedigelsen af 12. marts 1968 blev udsat. Hvad angår brevet af 20. maj 1968 fra gruppens parlamentariske sekretær, Borocco, så ved vi, at dette brev blot skulle fastlægge datoen for udløbet af sagsøgers kontrakt til den 16. september s.å. på grund af sagsøgers resterende ferieperiode. En tilbagekaldelse af opsigelsen ville kun have kunnet ske skriftligt ved den kompetente myndighed, dvs. formanden for den politiske gruppe Union démocratique européenne. Men det fremgår ikke af nogen af sagens akter, at beslutningen er blevet tilbagekaldt. Tværtimod har Borocco selv meddelt, at det faldt uden for hans kompetence at forlænge sagsøgers kon-

trakt. I så henseende nøjedes han med at indhente samtykke fra Parlamentets generalsekretær.

Den oprindelige beslutning af 12. marts 1968 blev altså ikke ændret. Det eneste der skete var, at opsigelsesfristen blev forlænget med den tilbagestående del af sagsøgers ferieperiode, efter samtykke fra Parlamentets generalsekretær, hvilket fremgår af dennes brev af 10. juni 1968 til Borocco.

Men det drejer sig om at undersøge, om begrundelsen for afskedigelsen i retlig henseende var urigtig. Til støtte for sit anbringende om magtfordrejning har sagsøger henvist til de rosende udtalelser, som medlemmer af den politiske gruppe havde fremsat, og som man genfinder i en af sagsøger fremlagt kopi af et referat, som skulle være udarbejdet efter et møde i gruppen Union démocratique européenne i Paris den 24. april 1967. I denne kopi henvises til »den troskab og den hengivenhed over for sagen og vore interesser i Union démocratique européenne såvel som den indsigt og effektivitet, som Schertzer ved enhver lejlighed har stået for i sin udførelse til alles tilfredshed af en ofte ekstremt brydsom gerning om ømtålelige arbejdsopgaver under de særdeles særegne arbejdsvilkår og det specielle arbejdsklima, som han har arbejdet i næsten uden ophør siden 1964«.

Af samme af sagsøger fremlagte kopi af mødereferatet fremgår det også, at gruppen allerede dengang overvejede at overflytte Schertzer til en ledig stilling i samme lønklasse i Europa-Parlamentets sekretariat, idet Bernasconi herved hurtigere kunne besætte posten som gruppens generalsekretær. Med andre ord, allerede i 1967 havde gruppen til hensigt at opsige sagsøgers kontrakt for at besætte sagsøgers stilling med Bernasconi, og gruppen forpligtede sig til at sørge for, at sagsøger fik en ny fast stilling på samme hierarkiske niveau i Parlamentets generalsekretariat.

Derfor anmodede Borocco også gruppens medlemmer om, selv uformelt eller uofficielt, at undlade »på forhånd at aftale eller fastsætte »nogen som helst frist for Schertzer's udtræden af sin nuværende stilling, så længe der endnu ikke på uigenkaldelig vis er skabt sikkerhed for den ønskede overflyttelse«.

Der var herved tale om en forpligtelse, som den politiske gruppe under ingen omstændigheder kunne påtage sig uden institutionens godkendelse, og det må antages, at denne godkendelse ikke blev opnået, eftersom sagsøger det følgende år blev afskediget uden nogen garanti for genansættelse.

Under disse omstændigheder, anfører Schertzer, hvor der ikke forelå nogen som helst ugunstig udtalelse om hans arbejdsindsats mellem april 1967 og marts 1968, er der god grund til at antage, at den ensidige ophævelse af hans kontrakt som midlertidigt ansat ikke skete ud fra saglige men personlige grunde, hvorom han ingen forklaring har fået.

Men som bekendt har sagsøgte på det bestemteste bestridt, at det omhandlede mødereferat skulle være ægte, og har herved henvist til, at gruppen Union démocratique européenne aldrig har ladet udarbejde mødereferater.

Således som sagen fremtræder, er der derfor ikke blevet påvist nogen form for magtfordrejning.

Jeg vil derfor alene lægge til grund, at den manglende begrundelse for afskedigelsen er en væsentlig mangel.

Mit forslag til afgørelse er derfor, at afskedigelsen af 12. marts 1968 annulleres, at sagsøgte frifindes for sagsøgers øvrige påstande og krav, og at sagsøgte bærer nærværende sags omkostninger.